

Arrest

nr. 89 606 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat T. VAN GESTEL en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad (Irak), de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. In januari 2007 zou u begonnen zijn als bewaker van het gebouw van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. In april 2007 zou u een opleiding van 12 dagen hebben gevolgd om als fotograaf te kunnen werken op de dienst criminaliteit van Binnenlandse Zaken (politie). Na deze opleiding zou u dan ook zijn overgeplaatst naar deze dienst, die verantwoordelijk zou zijn voor het ontmantelen van bommen en het verzamelen van bewijzen daaromtrent. Uw team zou hebben bestaan uit twee personen verantwoordelijk voor het ontmantelen van bommen, een begeleider en u als fotograaf en jullie zouden verantwoordelijk zijn geweest voor de regio Rusafa (Bagdad). Tussen 10 en 15 mei 2011 zou uw team een bermbom onschadelijk hebben gemaakt op het einde van de

Palestijnstraat. Een paar dagen later zou op uw werk zijn bevestigd dat deze bom werd geplaatst voor de voormalige Minister van Binnenlandse Zaken, Jawad al-Bulani en dat de Dawaa partij betrokken was in deze zaak. Op 25 mei 2011 zou u een dreigbrief hebben gevonden in uw tuin waarin stond dat u uw werk als fotograaf moest stoppen of dat u anders zou worden vermoord. Uw vader zou u echter hebben overtuigd om uw werk verder te zetten aangezien u geen hoge functie had binnen de dienst. Toen u op 25 mei naar het werk zou zijn geweest, zou u hebben vernomen dat hoge officieren van Binnenlandse Zaken bij de zaak waren betrokken en dat jullie namen door uw overste aan hen werden doorgegeven. Op 27 of 28 mei 2011 zou u opnieuw een dreigbrief hebben ontvangen. U zou daarop naar uw overste zijn geweest en uw badge hebben afgegeven. U zou ook hebben vernomen dat twee van uw teamgenoten op 22 mei 2011 werden vermoord op straat. Na dit laatste dreigement zou u bij uw oom (Al.) in Sadr City (Bagdad) zijn ingetrokken en niet meer naar huis zijn teruggekeerd. Op 10 juni 2011 zouden uw beide ouders en uw twee zussen zijn vermoord in jullie huis door 4 personen die omstreeks 4u 's nachts met een politiewagen naar daar zouden zijn geweest. U zou op 1 juli 2011 vanuit Irak zijn vertrokken en op 13 juli 2011 in België zijn aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op de dag na uw aankomst.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart, uw Iraaks nationaliteitsbewijs, uw woonkaart, uw badge van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, uw insigne en pin, de overlijdensaktes van uw ouders en 2 zussen en uw diploma als fotograaf. Verder legde u ook een kopie neer van een attest ter staving van uw opleiding tot fotograaf en uw tewerkstelling bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Uw asielaanvraag bevat immers heel wat onwaarschijnlijkheden, tegenstrijdigheden en vaagheden waardoor de algemene geloofwaardigheid van uw vluchtverhaal ernstig op de helling komt te staan.

Vooreerst dient in dit licht te worden bemerkt dat heel wat van uw verklaringen afgelegd tijdens het eerste gehoor niet overeenstemmen met wat u verklaart tijdens het tweede gehoor. Zo beweert u tijdens het eerste gehoor aldoor dat u een tweede dreigbrief had ontvangen op 28 mei 2011 en dat dit dan ook de dag was waarop u met uw werk was gestopt, terwijl u tijdens het tweede gehoor steeds beweert dat deze feiten zich voordeden op 27 mei 2011 (gehoorverslag 1 CGVS, p.3, 5, 8, 20, 22 en 24 en gehoorverslag 2 CGVS, p.5, 6, 18 en 20). Ook over de datum waarop u de bembom in de Palestijnstraat onschadelijk zou hebben gemaakt, legt u twee keer verschillende verklaringen af. Zo hebt u het tijdens het eerste gehoor steeds over de datum van 15 mei 2011 (gehoorverslag 1 CGVS, p.15 en 20), terwijl u tijdens het tweede gehoor plots beweert niet zeker te weten wanneer dit was gebeurd, maar te denken dat dit tussen 10 en 15 mei plaatsvond (gehoorverslag 2 CGVS, p.17). Ook over de dagen waarop u nog zou hebben gewerkt na de dood van uw twee collega's (B.) en (A.) op 22 mei 2011 legt u verschillende verklaringen af. Zo beweert u aanvankelijk dat u de twee dagen na de dood van uw collega's niet ging werken en pas op 25 mei, toen u terug ging werken, merkte dat ze afwezig waren (gehoorverslag 1 CGVS, p.24). Tijdens het tweede gehoor beweert u dan weer wel te zijn gaan werken op 23 en 24 mei en toen al met hun vervangers te hebben gewerkt (gehoorverslag 2 CGVS, p.20). Ten slotte verklaart u eerst pas op 28 mei 2011 te hebben vernomen over de dood van (B.) en (A.) (gehoorverslag 1 CGVS, p. 24), terwijl u tijdens het tweede gehoor beweert dit nieuws te hebben vernomen op 26 of 27 mei 2011 (gehoorverslag 2 CGVS, p.4). Dat u dergelijke flagrante tegenstrijdigheden aflegt over data waarvan kan worden verondersteld dat zij een grote impact op u hadden, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Verder bevatten uw verklaringen nog tal van andere opmerkelijke contradicties. Zo beweert u i.v.m. uw opleiding tot fotograaf aanvankelijk dat 20 personen deelnamen aan de opleiding, maar dat niet iedereen van die personen fotografie deed. Zo waren er ook cursisten bij die een opleiding volgden in het ontmantelen van bommen (gehoorverslag 1 CGVS, p.6). Tijdens het tweede gehoor beweert u dan weer dat er 60 cursisten waren enkel en alleen al voor de opleiding fotografie (gehoorverslag 2 CGVS, p.12). Ook over de types fotocamera die u gebruikte, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweert u tijdens het eerste gehoor dat u een Canon foto toestel had van het model '512' met een zoomfunctie '520' (gehoorverslag 1 CGVS, p.8 en 9). Tijdens het tweede gehoor beweert u dan weer dat het model van uw Canon camera 'PXX50' was en dat de zoomfunctie ervan '200 tot 250' bedroeg (gehoorverslag 2 CGVS, p.16). Verder verklaart u i.v.m. uw Sony camera aanvankelijk dat u niet weet welk model het was, dat de zoom '250' was en dat de resolutie van deze camera 12 megapixels was (gehoorverslag 1 CGVS, p.9). Later beweert u dan weer dat uw Sony camera van het model 'H50' was, een zoom 'tussen de 50 en 100' en een resolutie van 14 megapixels had (gehoorverslag 2 CGVS, p.16). Dat u bijna 4 jaar lang steeds deze twee camera's zou hebben gebruikt (gehoorverslag 1 CGVS, p.11),

maar dergelijke basisinformatie niet zou weten of zou verwarren, maakt dat uw profiel als fotograaf compleet ongeloofwaardig wordt.

In het licht van uw functie kan ook worden bemerkt dat het erg bevreemdend is dat u aanvankelijk verklaart dat jullie zich van het werk naar de plaats van de bom verplaatsten met een Hummer, Peugeot of Ford (gehoorverslag 1 CGVS, p.16) en nadien verklaart dat jullie zich verplaatsten met een Nissan pick-up (gehoorverslag 2 CGVS, p. 11).

Ook i.v.m. uw oversten en het contact dat u met hen had na de ontmanteling van de bom in de Palestijnstraat begin mei 2011 legt u contradictorische verklaringen af. Zo beweert u aanvankelijk dat de naam van uw directeur 'Wathanda Jabbar Al Smelawi' en van uw officier 'Hamed Halil' is (gehoorverslag 1 CGVS, p.13 en 14), terwijl u tijdens het tweede gehoor beweert dat uw directeur 'Sataat Jabbar Musseni Smelawi' heet en uw officier 'Jihad Luwaibi' (gehoorverslag 2 CGVS, p.17). Verder beweert u tijdens het eerste gehoor uitdrukkelijk dat u op 25 mei 2011 naar uw directeur bent geweest en dat u na het tweede dreigement met uw officier had gesproken en dat hij u had bevestigd dat hijzelf de namen had doorgegeven aan de officieren van Binnenlandse Zaken (gehoorverslag 1 CGVS, p.21). Tijdens het tweede gehoor verklaart u dan weer dat dat u de 25ste naar uw officier was geweest en pas na het tweede dreigement naar uw directeur te zijn geweest (gehoorverslag 2 CGVS, p.18). Bovendien verklaarde u dan ook uitdrukkelijk dat niet uw officier, maar uw directeur jullie namen had doorgegeven (gehoorverslag 2 CGVS, p.18).

Dat u over bovenstaande elementen, die de kern van uw asielrelaas betreffen, dergelijk tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt ernstig het geloof dat kan worden gehecht aan de functie die u zou hebben uitgeoefend bij Binnenlandse Zaken en de dreigementen die u in verband daarmee zou hebben ontvangen. Hierdoor kunnen ernstige vraagtekens worden gesteld bij uw ware vluchtmotieven.

Mocht er nog geloof kunnen worden gehecht aan uw asielrelaas, quod non, dan dient alsnog te worden bemerkt dat u er tal van onwaarschijnlijkheden en vaagheden opduiken in uw verklaringen, waardoor uw vluchtverhaal volstrekt ongeloofwaardig wordt.

Zo is het erg bevreemdend dat u vier jaar lang voor een dienst binnen de Iraakse politie zou hebben gewerkt, maar zo goed als niks afweet van de structuur waarop de Iraakse politiediensten zijn ingedeeld (gehoorverslag 2 CGVS, p.7-8 en 9). Ook betreffende de indeling van uw eigen dienst is het erg opmerkelijk dat u van de 4 diensten waaruit uw afdeling bestaat geen enkele volledige naam van een diensthoofd kan geven en van één bepaalde dienst zelfs helemaal niet weet wie het diensthoofd is (gehoorverslag 2 CGVS, p.8-9). In dit licht is het bovendien erg vreemd dat u niet kan zeggen hoeveel mensen op uw dienst werkten en – behalve van de twee mensen met wie u werkte na de dood van (B.) en (A.) – geen namen kan geven van vervangers (gehoorverslag 2 CGVS, p.3 en 6). Hoewel u tijdens het eerste gehoor vermeldde dat u bepaalde vervangers had en de namen (As.) en (Ab.) noemde in deze context (gehoorverslag 1 CGVS, p.11), blijkt u tijdens het tweede gehoor niet meer in staat namen te geven van uw vervangers (gehoorverslag 2 CGVS, p.3-4). Uiteindelijk noemt u na wat aandringen drie compleet andere namen: (F.), (L.) en (J.) (gehoorverslag 2 CGVS, p.4 en 13). Verder verklaarde u aanvankelijk pas sinds 2009 in een vast team te hebben gewerkt (gehoorverslag 1 CGVS, p.11-12), terwijl u tijdens het tweede gehoor uitdrukkelijk verklaart al sinds 2007 een vast team te hebben gevormd met (B.), (A.) en (Ad.) (gehoorverslag 2 CGVS, p. 4-5).

Ook bij uw profiel als fotograaf kunnen enkele kanttekeningen worden gemaakt. Naast uw beperkte kennis over de toestellen die u gebruikte (zie supra), blijkt immers dat uw technische kennis betreffende de werking en het gebruik van een fototoestel uitermate beperkt is. Wanneer er bijvoorbeeld wordt gepeild naar wat u precies had geleerd tijdens de opleiding fotografie, antwoordt u kortweg 'fotograferen' (gehoorverslag 1 CGVS, p.6). Wanneer echter verder wordt doorgevraagd naar de technieken die u werden aangeleerd, bent u niet in staat om deze vraag te beantwoorden (gehoorverslag 1 CGVS, p.7-8). Tijdens het tweede gehoor beweert u dan dat u geen technische aspecten van fotografie hebt geleerd tijdens deze opleiding (gehoorverslag 2 CGVS, p.14). Dat u hierover echter tijdens een 12 dagen durende opleiding – die enkel fotografie betrof (gehoorverslag 2 CGVS, p.12) – niks zou hebben geleerd, is uitermate ongeloofwaardig. Wanneer u dan enkele eenvoudige vragen worden gesteld i.v.m. de resolutie van uw foto's, de hoeveelheid foto's die op uw geheugenkaart kunnen en de sluitertijd van uw camera, blijkt u niet te begrijpen waarover wordt gesproken (gehoorverslag 2 CGVS, p.14-16). Ook op de herhaaldelijk gestelde vraag waarom u steeds twee verschillende camera's bijhad, terwijl u zelf van mening was dat het ene toestel beter was dan het andere, blijkt u niet in staat een verduidelikend antwoord te geven (gehoorverslag 1 CGVS, p.8).

Uit bovenstaande argumentatie kan worden geconcludeerd dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw functie als fotograaf bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, de feiten zoals die zich zoals u verklaarde in mei 2011 zouden hebben afgespeeld en bijgevolg de dreigementen die u zou hebben ondergaan. U bent u er aldus niet in geslaagd een oprechte vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. In verband met de documenten betreffende uw opleiding tot fotograaf, uw werk bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de overlijdensaktes van uw familieleden dient te worden bemerkt dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk illegaal te verkrijgen zijn in Irak. Het insigne en de pin die u neerlegt om uw werk te staven zijn ook geen sluitend bewijs voor het werk dat u zou hebben uitgeoefend. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen worden zij dan ook niet verder in overweging genomen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, hetgeen in uw geval, zoals hierboven werd weergegeven, niet het geval blijkt te zijn. De overige documenten (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en woonstkaart) betreffen geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Omtrent de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen wijst hij erop dat deze zich allen situeren binnen de periode van één week. De feiten hadden op hem inderdaad een grote impact en hij herinnert zich de exacte periode waarin deze plaatsvonden doch het kan hem niet worden verweten enkele dagen door elkaar te halen. Rekening moet worden gehouden met het feit dat de gebeurtenissen zich gedurende een korte periode opstapelden. Tevens was tijdens het gehoor bijna een jaar verstreken sedert de feiten en is het eigen aan de menselijke aard dat bepaalde details na verloop van tijd vervagen. Het feitenrelaas valt dus niet op basis van verklaringen inzake data die één dag verschillen.

Verzoeker betoogt over het ogenblik waarop hij naar de directeur en de officier ging dat hij zich vergiste tijdens het eerste interview en dat de verklaringen afgelegd tijdens het tweede interview correct zijn.

Voorts benadrukt hij dat de neergelegde documenten wel degelijk echt zijn, dat deze niet ‘onecht’ of vals mogen worden verondersteld te zijn op basis van het feit dat zulke documenten in Irak gemakkelijk illegaal te verkrijgen zijn en dat de aangebrachte bewijzen niet zomaar aan de kant mogen worden geschoven omwille van twijfels omtrent de echtheid van zijn verhaal nu deze net worden bijgebracht om de echtheid hiervan te ondersteunen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker baseert de aangevoerde problemen en vrees blijkens het niet-betwiste feitenrelaas op zijn profiel en functie als fotograaf op de dienst criminaliteit van Binnenlandse Zaken (politie) van 2007 tot 2009. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt echter dat hij:

- tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn opleiding tot fotograaf en meer bepaald inzake het aantal deelnemers aan deze opleiding;
- tegenstrijdige verklaringen aflegde over de fototoestellen die hij bij zijn beroepsuitoefening zou hebben gebruikt en klaarblijkelijk de basisinformatie aangaande deze camera's niet kende of verwarde;
- tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het type voertuig(en) waarin hij en zijn collega's zich verplaatsten in het kader van hun beroepsuitoefening;
- zo goed als niets afwist over de structuur van de Iraakse politiediensten en over de indeling van zijn eigen dienst, daar waar hij van deze dienst de diensthoofden niet kon geven, niet wist hoeveel mensen er werkten en vage en incoherente verklaringen aflegde over zijn vervangers;

- tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het jaar, 2007 dan wel 2009, sedert wanneer hij en zijn drie collega's een vast team vormden;
- niet enkel een gebrek aan kennis vertoonde omtrent de fototoestellen die hij zou hebben gebruikt, doch tevens een uitermate beperkte technische kennis vertoonde betreffende de werking en het gebruik van een fototoestel en in dit kader aanvankelijk niet in staat bleek aan te geven welke technieken hem gedurende zijn opleiding werden aangeleerd om uiteindelijk te beweren dat hij tijdens zijn twaalf dagen durende opleiding – die enkel fotografie betrof – over de technische aspecten van fotografie niks zou hebben geleerd, hetgeen niet geloofwaardig is.

Gelet op de voormelde, frappante vaststellingen, die door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde profiel en functie gedurende vier jaren als fotograaf op de dienst criminaliteit van Binnenlandse Zaken.

Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge dit profiel en deze functie beweert te hebben ondervonden. De geloofwaardigheid van deze problemen wordt daarenboven nog verder ondermijnd doordat verzoeker, zo blijkt uit de verklaringen die in de bestreden beslissing worden aangehaald, ook dienaangaande herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Hij legde tegenstrijdige verklaringen af over de datum waarop hij zijn tweede dreigbrief ontving en stopte met zijn werk, over de datum waarop hij en zijn collega's een bembom in de Palestijnenstraat onschadelijk zouden hebben gemaakt, over de dagen waarop hij nog zou hebben gewerkt na de dood van zijn twee collega's en over het ogenblik waarop hij het nieuws over hun dood zou hebben vernomen. Het gegeven dat deze feiten zouden hebben plaatsgevonden in een tijdspanne van één week en het tijdsverloop van bijna een jaar sedert deze feiten kunnen deze tegenstrijdigheden niet verklaren. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Verzoeker legde blijkens de in de bestreden beslissing weergegeven verklaringen bovendien tegenstrijdige verklaringen af inzake zijn oversten en het contact dat hij met hen nog had na de ontmanteling van de bom in mei 2011. Hij legde tegenstrijdige verklaringen af over de namen van de directeur en de officier die zijn oversten waren. Verder stelde hij tijdens het eerste gehoor dat hij op 25 mei 2011 naar de directeur ging, dat hij na het tweede dreigement met de officier sprak en dat zijn officier bevestigde dat deze zijn naam had doorgegeven, terwijl hij tijdens het tweede gehoor verklaarde dat hij op 25 mei 2011 naar de officier ging, dat hij na het tweede dreigement pas naar de directeur ging en dat het niet de officier maar de directeur was die zijn naam had doorgegeven. De *post factum* bewering dat hij zich tijdens zijn eerste gehoor zou hebben vergist en de loutere bevestiging van zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het tweede gehoor kan deze tegenstrijdigheden niet opheffen. Ten aanzien van de persoon die zijn naam doorgaf dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens het eerste gehoor, net als tijdens het tweede gehoor, aanvankelijk aangaf dat zijn directeur zijn naam zou hebben doorgegeven (administratief dossier, stuk 8, p.14), doch dat hij later tijdens hetzelfde gehoor deze verklaring wijzigde en stelde dat zijn officier de namen doorgaf. Nadat hij zijn verklaringen ter zake wijzigde, werd hij geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat de directeur zijn naam doorgaf en werd herhaaldelijk en uitdrukkelijk gevraagd of het nu de officier of de directeur was die zijn naam doorgaf, waarop verzoeker steeds eenduidig aangaf dat het zijn officier was die zijn naam doorgaf (*ibid.*, p.21). Dat hij zich, ondanks dat hij werd geconfronteerd met zijn eerdere andersluidende verklaring en ondanks dat hem herhaaldelijk en uitdrukkelijk werd gevraagd of het wel degelijk zijn officier was die de namen doorgaf, alsnog zou hebben vergist is hoegenaamd niet aannemelijk. Hoe dan ook kan verzoekers verklaring geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de namen van deze twee leidinggevenden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel en functie, noch aan zijn beweerde asielrelaas.

De gedane vaststellingen zijn dermate frappant dat de ter adstructie van zijn profiel en functie en zijn relaas neergelegde documenten hieraan geen afbreuk vermogen te doen. Dergelijke documenten zouden weliswaar een ondersteunende waarde kunnen hebben in het kader van een geloofwaardig relaas doch zij vermogen op zich niet de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers relaas te

herstellen, te meer daar uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 28) blijkt dat zulke documenten in Irak op eenvoudige wijze illegaal kunnen worden verkregen. Het insigne en de pin die verzoeker neerlegde vormen, zoals met recht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, geen sluitend bewijs voor zijn beweerde werkzaamheden, laat staan dat zij zouden kunnen aantonen dat hij hierdoor problemen ondervond. De overige documenten bevatten geen elementen die betrekking hebben op verzoekers asielrelaas of die afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen (administratief dossier, stuk 27: documenten).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij is van oordeel dat de huidige situatie in Bagdad allerminst veilig is en is overtuigd van het tegendeel. Overigens wordt erkend dat Bagdad lijdt onder aanslagen die gericht zijn tegen risicogroepen zoals leden van de politie en ambtenaren. Verzoeker stelt tot zulke risicogroep te behoren.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas en beweert dat hij deel uitmaakt van een risicogroep, kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zowel zijn beweerde profiel en functie als zijn asielrelaas. Verzoeker komt niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker laat de omstandige motivering inzake de veiligheidssituatie in Bagdad voorts volledig ongemoeid. Hij brengt niet het minste begin van informatie bij ter weerlegging van de uitgebreide en gedetailleerde landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 28) en toont bijgevolg niet aan dat de situatie in zijn regio van herkomst beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS